

да полѹчимъ твердѣ радостно за мене извѣщеніе, отъ 20. Септемвриа оной же години, че Грамматика моя сегашнаго болгарскаго языка прегладалъ известный нашъ познаватель различныхъ славянскихъ языковъ членъ (*Совѣтникъ) Россійской Академіи Александръ Христофоровичъ Востоковъ. Тойзи заслуженный (*достойный) филологъ е правилъ на нѣкои мѣста сей Грамматики свои саписаніа, кои ги свершва онъ сосъ тѣзи рѣчи:

„И да не можемъ да са согласимъ сосъ Г. Венелина въ това и въ други мѣста; но азъ нахождамъ въ Грамматикѣ его твердѣ много добро; и смѣтамъ, че напечатаніе нейно ще принесе глѣма поаза славянскомъ языкознанію.“

Тѣзи саписаніа А. Х. Востокова са помного повисокой филологій, откогато грамматически прилики, и, како са види, нѣхнаа причина е была таа: че требваше въ нѣкои мѣста да говоримъ полсно. И това ми придаде сила да направа